

Момчето излѣзе. То знаеше улицитѣ на голѣмия градъ, но не знаеше — кжде да преспи. Гладно бѣше. Уморено бѣше. То вървѣше, както върви куче, което сж прокудили съ ритници. Безъ да знае накжде върви, то стигна до вратитѣ на голѣмия храмъ. Сега тѣ бѣха затворени. Но — като видѣ вратитѣ, то си спомни високия свѣтълъ човѣкъ съ оня хубавъ погледъ — и сякашъ чу втори пжтъ думитѣ, що бѣ чуло тоя день: „Оня, когото братята изгонятъ, ще намери баща си.“

То пакъ не разбра нищо отъ благитѣ думи. Баща му бѣше вкжши. Боленъ, слѣпъ, немошенъ — той самъ бѣшо допусналъ да изгонятъ най-малкия му синъ. Какъ ще го намери, когато сж го прогонили отъ кжщата, дето живѣе тоя баща?

*

На сутринята единъ богатъ човѣкъ, търговецъ, прибра момчето, което бѣше намерилъ заспало на едни камъни всрѣдъ площада. Той му даде една кошница съ портокали, защото момчето му бѣше казало, че може да върши само едно: да продава портокали. Наближаваше Пасха, голѣмиятъ еврейски празникъ. Иерусалимъ бѣше пълненъ съ хора. Портокалитѣ се харчеха.

Единъ день момчето видѣ голѣма тълпа хора. Тѣ минаваха по главната улица и отиваха нѣкжде вѣнъ отъ града. И то трѣгна съ тѣхъ. Като минаваше край хората, или се мжчеше да се промъкне измежду навалищата, то викаше: „Портокали, портокали!“ Хората купуваха. Горешо бѣше. По бърдото, кждето се движеха тия хора, нѣмаше вода.

Стигнаха наврѣхъ бърдото. Тамъ войниците бѣха забили два кръста. Момчето искаше да разбере, защо сж тия кръстове. То се промъкна между хората. Когато излѣзе отпредъ, видѣ, че по прашния пжтъ върви човѣкъ съ червена дреха, потна отъ умората му. На раменетѣ му лежеше голѣмъ кръстъ. Човѣкътъ бѣше слабъ, мършавъ, едва го мъкнѣше. Падаше подъ неговата тежина, но трѣбваше веднага да се изправи пакъ, защото войниците го биеха съ бичове по лицето и гърба. Отъ челото му течеше кръвъ.

Когато човѣкътъ приближи, момчето го позна. Той